సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 03-10-06, నరసాపురం

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

ఇప్పుడు మేము బాబాగారి దర్శనం చేసుకొని వచ్చాము, అక్కడ హాలులో ఒక వాక్యం చదివాము. మనం మంచిగుణాలు అలవాటు చేసుకోవచ్చు కాని ఈశ్వరుడి పట్ల కృతజ్ఞతాభావం కలిగిఉండటం కష్టం అని బాబాగారు చెప్పినమాట. మంచిగుణాలు నేర్చుకోవటం కంటే కృతజ్ఞత నేర్చుకోవటం కష్టం. మీరు మంచిగుణాలు సంపాదించినా, ఎన్ని రకాల సాధనలు చేసినా, ప్రజాసేవ చేసినా, శాస్త్రాన్ని అధ్యయనం చేసినా ఇవన్నీ మంచివే కాని గురువుఅనుగ్రహం లేకుండా, సద్వస్తువు యొక్క కటాక్షం లేకుండా మీకు ఆత్మలాభం కలుగదు. దిస్ ఈజ్ ఫైనల్ వర్డ్. ఏదో కేవలం మన తెలివితేటల వలన పొందేది కాదు. మన డబ్బు అంతా ఖర్చుపెడతాము అనుకోండి, మన ధైర్యం అంతా ఉపయోగిస్తాము అనుకోండి, మన తెలివి అంతా ఉపయోగిస్తాము అనుకోండి ఇవన్నీ చేసినా గురువు అనుగ్రహం లేకుండా ఆత్మజ్ఞానం కలిగే అవకాశం లేదు. ఎందుచేతనంటే మనకు ఉన్నధైర్యం, మనకు ఉన్న తెలివితేటలు అనేవి మనస్సుకు సంబంధించినవి. మనోదేహములు మారుతూ ఉంటాయి. ఏ వస్తువు అయితే అన్ని కాలాలలో, అన్ని ప్రాంతాలలో, అంతటా వ్యాపించి ఉంటుందో దాని తాలుక దయ లేకుండా ఆ వస్తువును మనం పొందలేము. మన అహంకార ప్రదర్శన కోసం మాట్లాడినా, అహంకార ప్రదర్శన కోసం పనులు చేసినా ఈశ్వరుని దయ కలుగదు. ఆయన దయలేకుండా మనం ఆయనను పొందలేము. మనం చేసేది తక్కువ ఆ వేగం అక్కడ నుండే రావాలి. ఈ గోడ ప్రక్కన ఏముందో మనకు తెలియదు, ఇంకో గంటలో ఏమి జరుగుతుందో మనకు తెలియదు. మన తెలివి ఎంత? కేవలము ఈ ప్రయత్నముల వలన మనకు ఆత్మజ్ఞానం కలుగదు. ఈశ్వరుని ప్రీత్యర్థం మనం పనిచేస్తూ ఉంటే, ఈశ్వరుని ప్రత్యర్థం మనం మాట్లాడుతూ ఉంటే నది సముద్రంవైపుకు ఎంత వేగంగా వెళుతుందో మనకు వచ్చే తలంపులు, మనకు వచ్చే ఆలోచనలు, మనం చేస్తున్న పనులు అంత వేగంగా ఈశ్వరుని వైపుకు మళ్ళించబడుతూ ఉంటే అప్పడు ఈశ్వరానుగ్రహం కలుగుతుంది. మన మాట, మన చేత, మన ప్రవర్తనకు లోపల ఉన్న ఈశ్వరుడు సాటిస్ఫై అయితే అప్పడు మనమీద ఆయనకు దయకలిగి ఆయన స్వరూపాన్ని మనకు ఇస్తాడు కాని దీనికి ఇంకొక మార్గం లేదు. మీరు డబ్బు సంపాదించుకోండి, పదవులు

సంపాదించుకోండి, గౌరవాలు సంపాదించుకోండి, విద్య సంపాదించుకోండి, ఇలా ఎన్ని అయినా సంపాదించుకోవచ్చు కాని ఈశ్వరుని దయ లేకుండా ఈశ్వరుడు తెలియబడడు.

మనం ఇంద్రియాలతోటి, మనస్సుతోటి బాహ్యంగా ఏవో సుఖాలు అనుభవిస్తున్నాము ఈ ఎంజాయ్‌మెంట్సు అన్నీ ఈజన్మలో కాకపోయినా రాబోయే జన్మలో అయినా మొత్తం అన్నీ దుఃఖంగా మారిపోతాయి. అది చట్టం, దీనికి మీరు నేను చేసేది ఏమీ లేదు. దేహాన్ని ప్రారబ్ధానికి విడిచిపెట్టేయండి. ఆ దేహం ద్వారా మీరు పొందవలసిన అనుభవాలు పొందాక ఒక్క క్షణం కూడా ఈశ్వరుడు మిమ్మల్ని ఆ దేహంలో ఉంచడు. ఈ ప్రపంచం అనేది ఒక పాఠశాల. రమణమహర్షి, రామకృష్ణ పరమహంస ఏ కాలేజీల్లో చదువుకున్నారు, పూర్వపు ఋషులు ఏ కాలేజీల్లో చదువుకున్నారు. ఈ ప్రకృతిని చూసి, వాళ్ళ మనసుల్ని పరిశీలించి అనేక పాఠాలు నేర్చుకొన్నారు, ఉత్తమోత్తములై ఉన్నతస్థితిని, ఉత్తమస్థితిని అందుకొన్నారు. మనం ఉత్తమోత్తములం అవ్వకుండా ఉత్తమస్థితిని పొందాలని చూస్తున్నాము, మనం ఉత్తమోత్తములం అవ్వకుండా ఉత్తమస్థితిని అందుకోవటం అంటే చిన్నగుడిసెలోనికి ఏనుగును తోలితే ఆ గుడిసె పని ఏమౌతుందో మన జీవితం కూడా అలాగే అవుతుంది. అర్హత లేకుండా, ఆ అంతస్థు లేకుండా ఆత్మజ్ఞానం పొందాలి అనుకొంటే చివరకు ఆశాభంగం కాని అసలువస్తువు దొరకదు. మనకు తెలివి ఉన్నా, అధికారం ఉన్నా, డబ్బు ఉన్నా అది వీటితో పొందే వస్తువు కాదు. సత్యవస్తువు నీలోపలే ఉంది, అది ఆనందంగా ఉంది, శాంతిగా ఉంది, అది నీవై ఉన్నావు. దాని తాలుక అనుభవం నీకు కలిగేవరకు శాంతి కోసం, సుఖం కోసం బాహ్యంగా వెతుక్కొంటూ ఉంటావు, ఇలా అనేక జన్మలు గడిచిపోతాయి, ఈ ప్రవాహాన్ని ఎవడూ ఆపుచేయలేడు. దేహాభిమానం ఉన్నవాడు, వాడు ఎంతపండితుడైనా వాడికి ఆత్మజ్ఞానం కలిగే అవకాశం లేదు.

ఈ దేహమే నేను అని మనం అనుకొంటున్నాము కాని ఈ దేహానికి మనకు ఎట్టి సంబంధం లేదు. గాఢనిద్రలో మనం దేహంతోటి, మనస్సుతోటి, ఈ లోకంతోటి సంబంధం లేకుండా సుఖంగా, శాంతిగా ఉన్నాము. పాము నోటిలో ఎంత విషం ఉందో, ఈ నేను అనే రెండు అక్షరాలలో అంతకంటే ఎక్కువ విషం ఉంది. ఎందుచేతనంటే ఈ నేను వచ్చాక మనస్సు వస్తోంది, శరీరం వస్తోంది, తరువాత లోకం, దేవుడు, పుణ్యపాపాలు, రాబోయే జన్మలు అన్నీ వస్తున్నాయి. ఈ నేను ఉంటే అంతా ఉంది, అది లేకపోతే ఏమీ లేదు, అందుచేత విషం అంతా ఈ నేనులోనే ఉంది. మీరు ఫిజిక్స్ నేర్చుకొంటున్నారు, లెక్కలు నేర్చుకొంటున్నారు,

ఇంకా అనేక విద్యలు నేర్చుకొంటున్నారు. ఇవన్నీ దేనితో నేర్చుకొంటున్నారు? మిధ్యానేనుతో నేర్చుకొంటున్నారు. ఈ నేను ఎంత నిజమో దానితో నేర్చుకొనే విద్యలు కూడా అంతే నిజం. నీ పొట్ట పోషణకు ఈవిద్యలు పనికి వస్తాయి కాని లోపలఉన్న సత్యాన్ని తెలుసుకోవటానికి ఈవిద్యలు ఏమాత్రం పనికిరావు, ఇవి అన్నీ యూజ్‌లెస్ అండ్ వర్త్‌లెస్, కొంచెం కఠినమైన మాటలు చెప్పవలసి వస్తోంది. ఒకసారి నరేన్, రామకృష్ణుడు కూర్చున్నారు. రామకృష్ణుడు ఆయన కాలు పైకి తీసి నరేన్ నెత్తిమీద పెట్టారు. అప్పటికి ఆయన ఇంకా చదువుకొంటున్నాడు. ఇదేమిటి నాకు ఇంటి దగ్గర అమ్మ ఉంది, చెల్లెలు ఉంది, వారిని నేను పోషించాలి నన్ను నాకు కాకుండా చేస్తున్నావు అని వెర్రికేక వేసాడు. అప్పడు కాలు దింపేసి సరిపోతుంది అని చెప్పలేదు, ప్రస్తుతానికి ఇది సరిపోతుంది అన్నాడు. ఒక్కసారి లోపలఉన్న సంస్కారాన్ని కెలికి విడిచిపెట్టాడు. అమ్మని బాగా చూడాలి, చెల్లెలిని బాగా చూడాలి అనే సంస్కారం బలీయంగా ఉంది, అది బయటకు కక్కేసాడు. మన శరీరం ఏదో రోజున శవం అవుతుంది. మనలో అనేక వాసనలు ఉంటాయి. మనకు బాగా ఇష్టమైన వాసన మరణసమయంలో బ్రెయిన్‌లో తిరుగుతూ ఉంటుంది, దానిని బట్టే నీకు పునర్జన్మ నిర్ణయింపబడుతుంది, బురద పాము నోట్లోపడ్డ కప్పని ఒకవేళ ఆ బురదపాము మింగలేక విడిచిపెట్టేయవచ్చు గాని తాచుపాము నోట్లోపడ్డ కప్ప బయటకు రాలేదు, ఇంక దాని ప్రాణం పోవలసిందే అలాగే ఒక మహాగురువు అనుగ్రహంలో, జ్ఞానగురువు యొక్క అనుగ్రహంలో పడితే నీపని పూర్తి అయిపోతుంది, ఇంక అందులో నుండి నీవు తప్పించుకొనే అవకాశం లేదు. ఏరోజుకారోజు మన శరీరానికి స్నానం ఎలా చేస్తామో అలాగ మన మనస్సును ఎప్పటికప్పడు బేలెన్స్ చేసుకొంటూ ఉంటే రాంగ్ స్టెప్ పడదు. ధనం సంపాదనకు, చదువు నేర్చుకోవటానికి, కుటుంబపోషణకు ఎంత కష్టపడుతున్నారో అందులో వందో వంతైనా ఆత్మజ్ఞాన సముపార్జనకు మీరు కష్టపడుతున్నారా, ఒక్కసారి జాగ్రత్తగా ఆలోచించుకోండి. మనం కష్టపడి సాధనలు చేస్తున్నప్పటికి మనకు ఆత్మజ్ఞానం కలగకపోవటానికి దేహంతో మనకు అతిగా తాదాత్మ్యం ఉండటమే కారణం. అంటే మనం ఏదైతే కాదో దానితో అతిగా తాదాత్మ్యం పొందుతున్నాము, ఇలా అనేకజన్మలు గడిచిపోతున్నాయి, మనం అలాగే ఉంటున్నాము. ఏదో దైవానుగ్రహం వలన, గురువు అనుగ్రహం వలన ఇందులోనుండి బయటపడాలి తప్ప మన తెలివితేటల వలన ఇందులో నుండి బయటకు రాలేము. భౌతికమైన పనుల విషయంలో కూడా మనం ఏదో పని చేయటానికి ప్రయత్నం చేస్తాము, ఆ పని జరగవచ్చు, ఒకోసారి జరగకపోవచ్చు. అదే దేవుడు

చేసి పెట్టాలనుకొంటే ఆయనకు అడ్డేముంది, ఆ పని అయిపోతుంది. అలాగే భగవంతుడు మనకు జ్ఞానాన్ని ఇవ్వాలనుకొంటే ఇంక అడ్డేమిటి, ఒకవేళ నీవు అంటే అసూయ ఉన్నవారు అడ్డుపడినా అది ఆగుతుందా? ఆగదు. నీకు వేరుబుద్ధి ఉన్నంతకాలం, మిథ్యానేను యొక్క చేష్టలు ఉన్నంతకాలం దైవస్మరణ విడిచిపెట్టకు, గురువు పాదాలను విడిచిపెట్టవద్దు. నేను ఇంటి దగ్గర కష్టాలు భరించలేకపోతున్నాను అని ఒక భక్తుడు భగవాన్‌ను అడుగుతున్నాడు. ఈశ్వరుడిపట్ల భక్తిభావన, ప్రేమభావన ఆయన పట్ల శరణాగతి సరిపోకపోతే గాలివాన వచ్చినప్పుడు చెట్టు ఎలా ఊగుతుందో అలాగ కష్టాలు భరించలేక నీ మనస్సు ఊగిపోతూ ఉంటుంది. ఆ కష్టాల నుండి వాడు నేర్చుకొనే పాఠాలు కూడా ఉంటాయి. భక్తుడికీ కష్టాలు వస్తాయి, భక్తుడు కాని వాడికి కష్టాలు వస్తాయి. భక్తుడు వాటిని సంతోషంగా అనుభవిస్తాడు. భక్తుడు కానివాడు వాటిని భరించలేకపోతున్నాను అంటాడు, వాటిని ఏడుస్తూ అనుభవిస్తాడు. అనుభవించటం ఎలాగూ తప్పదు, ఆ ప్రారబ్ధాన్ని ఎవడైతే సంతోషంగా అనుభవిస్తున్నాడో రాబోయే జన్మలలో వాడికి అది రిపీట్ అవ్వదు. ఏడుస్తూ అనుభవిస్తాము అనుకోండి రాబోయే జన్మలలో అవే కష్టాలు మరల సిద్ధమవుతాయి. మనం ఎన్ని సంవత్సరాలు బతికినా గురువు అనుగ్రహం లేకపోతే ఎంతకాలం అయినా అలా బయటికే చూస్తూ ఉంటాము. లోపల ఏముందో చూసుకొందాము అనే తలంపు రాదు. మనకు పుణ్య బలం లేకపోతే లోచూపు కలుగదు. మనం సమ్‌తింగ్, సమ్‌తింగ్ అనుకొంటూ ఉంటే ఈశ్వరుడి వైభవం తెలియదు, మనం నతింగ్ అన్న సంగతి తెలుసుకొన్నప్పుడే ఈశ్వరుడి వైభవం మనకు తెలుస్తుంది.

భగవాన్ హాలులో ఒక ఉడుత పిల్లలను పెట్టుకొంది. పిల్లలు అక్కడ ఉండగా ఉడుత బయటకు వచ్చి తిరిగేది, అలా బయట తిరుగుతున్నప్పుడు ఆ ఉడుతను పిల్లి తినేసింది. అప్పుడు భగవాన్ అన్నారు అది చనిపోయింది, పిల్లలను పెంచే బాధ్యత నా నెత్తిమీద పడింది, తల్లి లేదు కదా నేనే వాటిని చూడాలి అని ఆ పిల్లలకు జీడిపప్పు, వేరుసెనగ పప్పు చిన్న చిన్న ముక్కలుగా చేసి పెట్టేవారు. అయితే అవి కొంత పెద్దవి అయ్యాక బయటకు రావటం మొదలుపెట్టాయి. భగవాన్ వాటిని మరల గూటిలో పెట్టేవారు. ఏమిటి స్వామీ వాటిని పట్టుకొని మరల గూటిలో పెడుతున్నారు అని అడిగితే ఇదంతా సాధనే అన్నారు భగవాన్. ఉడుత పిల్లలు బయటకు వస్తూ ఉంటే వాటిని మరల గూటిలో పెడుతున్నారు. అలాగే మీ మనస్సు దాని పుట్టుస్థానమైన హృదయాన్ని విడిచిపెట్టి బయటకు వచ్చేస్తోంది, మనం సాధన

చేసి మరల మనస్సును హృదయంలో నిలబెట్టాలి. ఇదే సాధన ఇంతకంటే ఏమీ లేదు. అవి ఎప్పుడు బయటకు వస్తాయా తినేద్దామా అని పిల్లి కనిపెట్టుకొని ఉంది, అలాగే మాయ కనిపెట్టుకొని ఉంది. నేను ఎప్పటి వరకు వాటిని గూటిలో పెడుతూ ఉంటాను అంటే అవి ఎంతకాలం అయితే బయటకు వస్తూ ఉంటాయో అంతకాలం వాటిని గూటిలో పెట్టటం మానను. వాటి అలవాటు అవి మాననప్పడు నా అలవాటు నేనెందుకు మానతాను. అవి గూటిలో నుండి బయటకు రావటం మానేసే వరకూ నేను వాటిని లోపల పెట్టటం మానను. మీరు చెయ్యవలసింది కూడా అంతే. హృదయాన్ని విడిచిపెట్టి మనస్సు బయటకు వస్తున్నంత కాలం మీరు సాధన చేసి దానిని లోపలకు పంపవలసిందే. అది హృదయంలో ఆగిపోయింది అనుకోండి, అక్కడ స్థిరమయిపోయింది అనుకోండి, ఇంక సాధనతో పనిలేదు. బయటకు వచ్చి తిరుగుతూ ఉంటే అస్తమాను పట్టుకొని లోపల పెడుతున్నారు అని వాటికి కోపం వచ్చి కరిచినా ఓర్చుకొని భగవాన్ చేసేపని మానేవారు కాదు. గురువు అంటే ఇష్టం లేకపోయినా, మనం గురువును తిట్టినా ఆయన మనలను విడిచిపెట్టడు. ఒకసారి గురువు అనుగ్రహంలో పడినవాడు తరించబడతాడు కాని అందులో నుండి తప్పించుకొనే అవకాశం లేదు, ఆయన ఏ స్థాయిలో ఉన్నాడో ఆ స్థాయిని పొందేవరకు గురువు మిమ్మల్ని విడిచిపెట్టడు. గురువు అనుగ్రహం వలన నీ బుద్ధి శుద్ధి అయ్యింది అనుకో కుళాయి తిప్పితే నీరు ఎలా కారిపోతుందో అలాగ హృదయంలో ఉన్న ఆనందం వచ్చి నిన్ను ముంచేస్తుంది. అప్పడు నీ మనస్సు బయటకు వెళ్ళదు, బయట ఏమీ లేదు అన్న సంగతి దానికి తెలుస్తుంది, అప్పటివరకు మీరు సాధన చేయవలసిందే. నది వెళ్ళి సముద్రంలో ఎలా కలిసిపోతుందో అలాగ మనస్సు వెళ్ళి హృదయంలో కలిసిపోతే, హృదయాకారం చెందితే అక్కడ నుండి శాంతి తరంగాలు, శక్తి తరంగాలు ప్రవహిస్తాయి. దేహాభిమానం పెట్టుకొని ఎన్ని రచనలు చేసినా, ఎన్ని ఉపన్యాసాలు చెప్పినా ఒక వ్యక్తియొక్క మనస్సులో మార్పు రాకపోవచ్చుకాని ఒక మహాత్ముడు సమక్షంలో, మహాజ్ఞాని సమక్షంలో మనస్సుకు లోచూపు కలుగుతుంది, మారుమనస్సు వస్తుంది, ముముక్షత్వం వస్తుంది, ఆ మౌనం యొక్క వైభవం అట్టిది. ఒక విషయం గుర్తుపెట్టుకోండి. నీకు దేహబుద్ధి ఉన్నంతకాలం ఏదో ఒక అవతారపురుషుడి యొక్క రూపాన్ని, నామాన్ని ఆశ్రయించవలసిందే. ఈ దేహము నువ్వు కాదని నీకు తెలిసినప్పడు ఈశ్వరుడికి కూడా దేహం లేదని నీకు తెలుస్తుంది. నీవు వేరు, నేను వేరు, నేను జీవుడను నీవు ఈశ్వరుడవు అని అనుకొన్నంతకాలం, ఆ వేరుబుద్ధి ఉన్నంతకాలం నిన్ను ఏదో వరాలు అడగాలనిపిస్తుంది.

చాలామందికి జ్ఞానం కంటే మహిమలు అంటే ఎక్కువ ఇష్టం, అదొక మాయ. మనస్సు ఉన్నంతకాలం వరాలు, మహిమలు, భోగాలు ఈ గొడవలలో నుండి ఎవరూ తప్పించుకోలేరు. నీవు వేరు, నేను వేరు అనే బేధబుద్ధి ఎప్పడైతే పోయిందో అప్పడు నిజమైన ఆనందం, నిజమైన శాంతి నాకు అనుభవంలోనికి వస్తుంది, అట్టి స్థితిని అనుగ్రహించు అరుణాచలేశ్వరుడా అంటున్నారు భగవాన్.

ఒక మహర్షి యొక్క సమక్షంలో ఉన్నప్పడు, మన మనో దేహములకు అతీతంగా పంచభూతాలకు అతీతంగా, చావు పుట్టుకలకు అతీతంగా మన హృదయంలో ఏదో ఒకటి ఉంది అనే విషయం మనకు స్ఫురింపజేస్తాడు, వాడే మహా గురువు. వాడే మహాజ్ఞాని. మన హృదయంలో ఏదో వస్తువు ఉందని మనకు స్ఫురిస్తే కదా దానిని సంపాదించటానికి మనం ప్రయత్నం చేస్తాము. ఆ స్ఫురించటం కూడా గురువు అనుగ్రహం లేకుండా మీకు సాధ్యం కాదు, మీరు ఎంత పండితులు అయినా సాధ్యం కాదు. మీరు ఒక మహర్షి దగ్గరకు, ఒక మహాజ్ఞాని దగ్గరకు వెళతారు అనుకోండి. ఆయన మీతో మాట్లాడనక్కరలేదు. మీతో మాట్లాడటం లేదని కోపాలు తెచ్చుకోవద్దు. ఆయనకు మాటలతో పని లేదు. గురువు దగ్గరకు వెళ్ళాము ఒక్కమాట కూడా మాట్లాడలేదు, అసలు మావంక చూడలేదు అని అలా అనుకోవద్దు. ఆయన మీ వంక చూడకుండా, మీతో మాట్లాడకుండా పని చేస్తాడు. గురువు అంటే ఆత్మ, ఆత్మ మిమ్మల్ని చూడకుండా ఉంటుందా. మనకు దేహబుద్ధి ఉంది కాబట్టి ఆయన మొఖం మన వంక తిప్పి మనలను చూడలేదు అనుకొంటాము. గురువు అంటే ఆత్మ. ఆత్మ అంతా చూస్తూనే ఉంటుంది. ఆయన నన్ను పలుకరించలేదు, నావంక చూడలేదు అని ఈ పిచ్చి అంతా తీసుకొని వెళ్ళి అక్కడ పెట్టవద్దు. ఆయన మీవంక చూడకపోయినా, మీతో మాట్లాడకపోయినా ఆయన మౌనం చాలు మిమ్మల్ని అనుగ్రహించటానికి, అవయవాలతో పని లేదు. ఇప్పడు మనం కూడా తక్కువ మాట్లాడాలి, ఎక్కువ పనిచేయాలి. చేసేటప్పడు ఇంక చెప్పటం ఎందుకు? గురువు యొక్క మౌనం ఎంత బలీయమైనది అంటే మహా ప్రవాహంలో గడ్డిపరక ఎంత వేగంగా కొట్టుకొనిపోతుందో, గురువు యొక్క మౌనం నీ మనస్సును హృదయంలోనికి అంత వేగంగా గెంటుకొనిపోతుంది.

మీ హృదయంలోనే సత్యవస్తువు ఉంది, అది కొత్తగా ఇచ్చేది ఏమీ కాదు. గురువు అనుగ్రహం వలన మీకు ఆత్మజ్ఞానం కలిగితే, ఆత్మజ్ఞానంలో నుండి వచ్చే మహావెలుగులో మీ హృదయంలో ఉన్న వస్తువు మీకు స్పష్టంగా గోచరిస్తుంది. ఉన్నది ఒక్కటే వస్తువు, అది

మీకు అనేకంగా కనిపిస్తూ ఉంటే అది మాయ. మట్టితోటి కుండలు రకరకాలుగా చేయవచ్చు, ఆ నామరూపాలు మాయ కాని మట్టి నిజం. ఎందుచేతనంటే ఆ నామరూపాలు పోయినా మట్టి ఉంటుంది. కుండ కూడా నిజమే, కుండ కుండగా నిజం కాదు మట్టిగా నిజం. అలాగే ఈ లోకం లోకంగా నిజంకాదు, బ్రహ్మంగా నిజం. కుండలలో వివిధ రకాల నామ రూపాలలో ఉన్నది కూడా మట్టే. మనం ఆ నామరూపాలను చూస్తున్నాము గాని ఆ నామ రూపములకు ఆధారంగా ఉన్న మట్టిని చూడలేకపోతున్నాము, ఆ మట్టిని చూడగలిగితే నీకు వికారాలు ఆగిపోతాయి. ఆ ఆకారాల వలననే వికారాలు వస్తున్నాయి కాని ఆకారాలు పోతే ఇంక వికారాలు లేవు. మనం ఎవరినైనా ఒక వస్తువు అడిగి పుచ్చుకోవటం వేరు, వారికి ఇవ్వాలి అని ఇవ్వటం వేరు. ఇవ్వాలని ఇచ్చినప్పడు ఉంది దాని వైభవం. నీ ఆలోచనల తోటి, నీ ప్రయత్నాల తోటి సంబంధం లేకుండా గురువు యొక్క సమక్షంలో ఆయన అనుగ్రహం వలన నీ హృదయంలో ఉన్న సత్యవస్తువు నేచురల్‌గా, నార్మల్‌గా నీకు ఎరుకలోనికి వస్తుంది, అది గురువు యొక్క వైభవం. ఏకమక్షరం హృదినిరంతరం భాసతేస్వయం. ఉన్నది ఒక్కటే వస్తువు. అది ఎప్పడూ ఉంటుంది, దానికి నాశనం లేదు, అది స్వయం ప్రకాశం. నేను మిమ్మల్ని చూడాలంటే బాహ్యమైన సూర్యుడు యొక్క కాంతిగాని, కరెంటు సహాయం గాని అవసరం, ఆ వెలుగు లేకపోతే మీరు నాకు కనబడరు, నేను మీకు కనబడను. హృదయంలో ఉన్న వస్తువుకు బయట వెలుగులు అంటే సూర్యకాంతిగాని, దీపాలకాంతిగాని ఏదీ అక్కరలేదు, అది స్వయంప్రకాశం, అది ఉండటం వలననే అది తెలియబడుతూ ఉంటుంది. అట్టి స్వయం ప్రకాశమైన వస్తువును అశాంతిగాని, దుఃఖంగాని, చావుపుట్టుకలు గాని ఏమీ ముట్టుకోవు. అది స్వతంత్రమైనది. అట్టి శక్తి స్వరూపమైన, జ్ఞాన స్వరూపమైన, ఆనంద స్వరూపమైన వస్తువు గురించి చెప్పమంటున్నావు, దాని గురించి నోటితో ఎలా చెప్పగలను, కలంతో ఎలా వ్రాయగలను. అది నోటితో చెప్పేదికాదు, కలంతో వ్రాసేది కాదు. గురువు అనుగ్రహం వలన మాత్రమే హృదయంలో ఉన్న సద్వస్తువు మనకు ఎరుకలోనికి వస్తుంది.

సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 18-10-06, కువైట్

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

మనం ఏ మతంలో ఉన్నా పవిత్రత చాలా ముఖ్యం. ఎవడికైతే పవిత్రత లేదో, ఎవడి ప్రవర్తన అయితే యింపెర్సనల్‌గా లేదో వాడి మనస్సుకు అంతర్‌దృష్టి రాదు. మన హృదయంలో